

Conseqüents en els ideals

Era l'any 1931, pel maig d'aquell any, que les circumstàncies ens portaven a residir a aquesta Ciutat de Barcelona, Cap i Casal de Catalunya.

La nostra infantesa s'havia desenvolupat de cara al catalanisme radical, sentiment que experimentàvem per la influència paterna, millor encara, per la característica de la nostra creixença, la qual procedia mancada de l'ombra física del pare, i havíem de sentir aquella influència d'una manera tràgica potser, ferma i punyent, per quant ens arribava per mitjà de lletres d'exili, i que es reafirmava més fortament en el fons del nostre cor d'infant, en veure la misèria i heròica vida que portava la nostra mare per tal d'atendre dignament les necessitats de llurs fills. I això, com és de suposar, a conseqüència dels ideals patriòtics que inspiraven els actes dels nostres pares a l'igual de molts catalans dignes quan la Dictadura del General Primo de Rivera.

D'altra banda, era la influència de la vida del nostre estimat camp de Tarragona, solitària i augusta, la vida de la comarca catalana, que feia via d'una manera pura i virtuosa, d'aquella vida que us feia somniar en la llibertat d'aquella terra fèrtil, generosa, que us obligava a estimar-la com quelcom consubstancial amb el vostre propi ésser, terra que us interpretava els vostres anhels i el vostre espiritualisme i, és més, el vostre romanticisme d'adolescent.

Amarats d'aquest sentiment catalaníssim i racial i com a nou vinguts i pròpiament amb aquell aire que us dona un sentit provincial i ingenu d'experimentar les coses, quedàrem, ho confessem, meravellats i fins ens semblava que satisfets, de la «comprensió» que demostraven els polítics espanyols per les coses de la nostra terra.

I no era estrany que ho experimentéssim així. Nosaltres havíem sentit, ens sembla veure'l, joïós i confiat, el nostre Avi, afirmant la seguretat que tenia de la lleialtat d'aquells polítics.

¿Qui no recorda les paraules pronunciades per l'avui Cap del Govern espanyol senyor Manuel Azaña, en ocasió de la visita feta a la nostra terra pels intel·lectuals castellans l'any 1930?

I les raons que exposava el fins ara President de la República espanyola i aleshores President del Govern provisional senyor Nicet Alcalá-Zamora i Torres en comentar el resultat del plebiscit català en pro de l'Estatut dit de Núria? recordeu-les. Malgrat la vostra malfiança, us deixàveu conquistar pel que creíeu que era fruit de la convicció sincera. Era aquelles frases que deien poc

més o menys: «Catalunya té totes les característiques de nació i com a tal, li correspon l'Estatut en el qual pugui plasmar els anhels d'aquell ambient nacional,» o bé: «Els catalans tenen dret a ésser el que ells vulgin i els espanyols hem de agrair en el que val, l'atensió que tenen en sotmetre el seu dret indiscutible de governar-se, al Parlament d'Espanya.»

Recordant-ho, ens sembla veure, no en dubtem pas, la desil·lusió que causaria en el nostre Cabdill el seu cor digne i lleial, el tracte que els catalans rebérem en la discussió i aprovació de l'Estatut-Llei de 15 de setembre de 1932, que regula la nostra autonomia.

Fou en aquells moments, que un estol de companys fundàvem el primer Casal d'Esquerra «Estat Català», ben modestament per cert, —recordeu sinó, la seva instal·lació a la Baixada de Santa Eulàlia,— el qual fou el propulsor i organitzador de les nostres Joventuts d'Esquerra «Estat Català» que tant havien d'influir en la vida nacionalista del nostre poble.

Les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», ens arrengleràrem sota el guiatge d'aquell Cabdill digne que ens digué Francesc Macià i, com Ell, sentírem, somniadors, és cert, però esperançats, la il·lusió de la llibertat en vers els castellans. Eren les paraules del Cabdill que ens deien: Joves d'«Estat Català»! Poseu-vos al costat de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Lluiteu per ella! Penseu que el fet de transigir, no vol dir, ni molt menys, renunciar als ideals bàsics que objectivament us donen vida, ni tampoc a la bandera de les quatre barres amb l'estel que les illumina, símbol que personifica aquells principis de catalanisme.

I era cert. Ell també compartia els nostres ideals. Ell també es veia com nosaltres, blasmat pels nostres antics companys del nacionalisme intransigent, la qual cosa experimentàvem d'una manera dolorosa i que ens feia dubtar, de vegades, de si en realitat anàvem encertats en el camí. Però la lleialtat envers el nostre President, podia més, i ens sentíem reconfortats a l'igual que els religiosos vacil·lants, amb el seu Crist, només que amb la seva mirada serena i augusta, i disposats altra vegada a la transacció...

Ah! però, podia suposar mai ningú que aquella transacció, significava que les Joventuts renunciàvem al nostre ideal de sempre? No, evidentment, i si és així, ¿per què avui sembla que s'aixequi tanta polsaguera perquè les Joventuts volen reafirmar la seva convicció d'ésser, la qual cosa no és res

Expulsions en massa dels casals d'Esquerra

La nova tàctica d'alguns militants d'Esquerra és perseguir a la Joventut d'E. ESTAT CATALA. Es curiosa aquesta tàctica de petita política que no és ja un cas aïllat, sinó tot el contrari. Ens trobem davant d'un cas d'indisciplina de dalt, contràriament a tot el que disposen els principis del partit, ultra els acords posteriors presos pels comitès superiors.

No cal dir com l'ofensiva presa contra la Joventut pot donar uns resultats contraris al que suposen els senyors que han iniciat aquesta ofensiva.

La Joventut d'E. ESTAT CATALA no dorm sobre els llorers i vigila l'actuació tèrbola dels cacics de via estreta arribats de nou al camp de la política catalana.

més que la conseqüència d'un principi i d'una organització?

Al nostre pensament estan les distintes evolucions experimentades per les diverses nacionalitats europees que han lluitat i lluiten per a la consecució de la seva sobirana independència i, per tant, comprenen que hi hagi polítics catalans, que per tàctica o per principi, acceptin o els satisfaci l'«statu quo» de la nostra Autonomia. És més: creiem que el deure de les Joventuts, és de defensar-la, però, ¿és que amb això vol obligar-se a l'element jove a què acalli el que li dicta el seu cor juvenívol?

I sinó, ¿és que l'element federal de l'Esquerra Republicana de Catalunya, renuncia a les seves aspiracions? Es que l'element catalanista està satisfet? Tenim la seguretat de la resposta negativa. Si no fos així, ens creuríem amb el dret de dubtar de la seva catalanitat o de la seva convicció de principis.

Per consegüent, ¿per què certs elements al cem el crit al cel,—repetim-ho—pel fet de què les nostres Joventuts vulguin sostenir els seus principis i les seves conviccions?

D'altra banda, sembla que no es tingui en compte el nostre caràcter de «joventuts». Desgraciada de la nostra pàtria, si els joves d'avui, i homes de responsabilitat de demà, els que el nostre deure present és el d'esperonar els governants del Partit al que pertanyem, estessin d'acord en absolut amb els que avui tenen una edat diguem-ne experimentada, acceptant el lèxic consuetudinari. ¿On aniria l'evolució pròpia de tota ideologia i amb més motiu del sentiment nacionalista de la nostra terra? No us sembla que seria traïr el camí del catalanisme, si desertéssim del nostre lloc de combat? Recordeu. Renaixença literària, introducció del catalanisme polític amb els seus ideals d'autonomia suara aconseguits, o federals. Nacionalisme radical.

Aquesta és la trajectòria indiscutible i no cal dir l'orgull que sentim en reafirmar-nos en la ideologia a la qual hem restat tot temps, fidels i conseqüents, en homenatge al Mestre inoblidable.

LLIBERT SALESAS

Catalanisme o Proletariat

Es arribat ja el moment en què nosaltres, militants d'ESTAT CATALA, que formem el nucli més poderós de la joventut catalana ens enfrontem decididament amb aquest problema.

De nosaltres, de la posició que ESTAT CATALA adopti depén, a més de l'alliberament nacional de Catalunya, el pervindre del proletariat, del moviment d'emancipació obrera de la nostra terra.

Es evident que a Catalunya, com arreu del món, l'obrer sofreix l'opressió bàrbara del capitalisme i les derivacions nefastes del seu fracàs. Quantes llars hi ha a la nostra terra on el pa escasseja a la taula, on manquen els mitjans més imprevedibles per a viure! Quants joves vaguen sense feina i sense ànim, veient com la seva vida s'escola amb una completa inutilitat.

El sense feina veu alçar-se davant d'ell un paorós problema; la societat li nega el dret a viure! Ell sobra al món, ha de viure de la caritat dels familiars o dels amics. És un paràssit.

Això, que és només una faceta de totes les que presenta l'organització de la societat actual, és indignant. No hi ha cap home de consciència que pugui defensar amb el cap alt i amb el cor a la mà semblant estat de coses.

Cal donar-se compte que el capitalisme no soluciona ni solucinoarà ja, perquè és impotent per a fer-ho, aquestes injustícies.

El proletariat internacional ha comprés això, i s'ha organitzat en partits de classe, que reivindiquen una altra societat més justa i encaminen els seus esforços a enderrocar l'actual.

Què fa el proletariat català? Donem des d'ara el crit d'alerta! Catalunya s'està quedant enrera en aquest aspecte de la lluita de classes. I els obrers conscients que no volen quedar endarrerats, han d'anar a raurer en organitzacions foranes, amb unes directrius que venen d'enllà de l'Ebre i amb un sentinent íntim d'anti-nacionalisme català.

Nosaltres sentim una veritable joia davant les manifestacions que a favor de l'autodeterminació dels pobles fan les organitzacions proletàries espanyoles, però no sabem si aquestes noves directrius que provenen del bon sentit dels dirigents, estan d'acord amb el sentir de les masses.

Creiem també, que el moviment d'emancipació proletària a Catalunya ha d'ésser portat des d'un punt de vista nacionalista, per organitzacions i amb directrius netament catalanes.

Companys: únicament la Joventut d'«Estat Català» està cridada a fer-ho, únicament nosaltres som els que podem arrossegar al darrera nostre la massa obrera catalana per a establir, dins d'una Catalunya lliure, una societat més justa.

Fem que la nostra terra sigui la teia resplendent que mostri a tots els oprimits del món el camí de la llibertat nacional i social!

RICARD MASO

L'ORDRE PUBLIC

De nou es presenten obstacles al trapàs del servei d'ordre públic. Aquesta vegada no es Alcalá Zamora, l'indesitjable, el que posa els entrebancs.

El govern Azaña es troba davant d'un conflicte dels mateixos òrgans policials. La policia espanyola s'oposa a que Catalunya tingui l'ordre públic. La policia espanyola és tan enemiga de Catalunya com de la República. Cal destruir, doncs, els enemics del règim que s'oposen a l'establiment del programa del Front Popular.

Catalunya té dret a l'ordre públic sense mediatitzacions.

Catalunya ha pogut tenir al marge als feixistes fins ara, a causa de l'elevat esperit del nostre poble, però això no pot continuar per molt temps. Els feixistes es reuneixen impunement i amenacen, però no s'atreveixen a realitzar els seus plans maquiavèlics. Sabem els llocs que és reuneixen i llurs plans.

El que ha passat a Madrid es per reflexionar. El govern Azaña s'ha d'adonar que

Cal acabar amb l'audàcia feixista!

L'espectacle que han donat els feixistes a Madrid és us cas vergonyós.

Per evitar un mal major, la Joventut d'E. Estat Català demana que s'armi a les Joventuts nacionalistes i proletàries.

El traspàs de l'ordre públic a Catalunya serà una garantia de les essències democràtiques.

cal sanejar els òrgans coercitius i burocràtics, per tal de republicanitzar els òrgans del poder.

A Catalunya tenim una policia lleial que ha complert el seu comès d'una manera honrosa. Es una garantia per al poble català i per acabar d'una vegada amb els feixistes encauats que volen provocar el desordre.

El Govern de Catalunya té que insistir per a què l'ordre públic li sigui traspasat sense interferències de ningú, perquè així ho exigeix l'honor de Catalunya.

I si algú s'oposa que es digui clarament què és, per tal de que poguem dirigir-nos contra els que porten aquestes tèrboles minobres.